

אלפונס חלימי בקרב נגד בילי פיקוק, שהעלה אותו בפעם הראשונה לגדולה. חלימי הופיע בקרב זה נגד האלוף האירופי במקרה, אחרי שמתחרהו, אלברט כהן מסוויס, חלה ברגע האחרון.

בזירת האליפות

פונס הקדים רפואה למכה, עזב את הבית, התגורר במשך כחצי שנה במועדון האיגרוף בו התאמן, כשהוא מתפרנס מעבודות בית שונות. באותה תקופה החל לעסוק בשחיה, זכה באליפות אלג'יר לנוער, כשהוא בן 14 בלבד.

צרפתי אמיד, שהתגורר בוילה מפוארת ליד העיר, החליט לאמץ אותו. האיש היה חשוך ילדים. "אני אלמד אותך מקצוע ואדאג לך כמתאגרף", הבטיח. ואמנם, אל פונס רכש מקצוע כחיט, נשט את השחיה אחרי שהתברר לו כי ספורט זה עלול לפגוע בכושרו כמתאגרף. במשך תשע שנים בהן עסק באיגרוף כחובב, לפני שהפך למקצועי, ניצח ב-181 מתוך 188 קרבניות. ב-153 קרבות זכה בנוקאאוט, קבע בכך שיא עולמי. במשך שנים רבות נפרדו דרכיהם של חי ואלפונס. גם כשהיה אל פונס לאלוף העולם והשתכר כסף רב, סרבו האחים לקבל תמיכה ממנו. "יש לו עד היום הובי אחד", מגלה חי, "וזה החיטות. את כל החליפות שלו הוא תופר בעצמו. תראה, אפילו החליפה שיבוא בה לארץ, זה עשה בידים שלו בעצמו".

כן הדבר, הרי שזה כוח רב מאוד, שכן משפחת חלימי מונה 17 אחים ואחיות. חי הוא ה-16 במניין, לפני אלפונס, הצעיר בכנים.

"אבא היה עובד בדואר, ואנחנו כולנו למדנו בבית-הספר הצרפתי שבקונסטנטיין, מספר חי. אבל הלימודים לא היו בשביל אלפונס. במלחמה, ב-1942, כשגירשו את כל היהודים מבית-הספר, הלכתי אני לעבודה ואלפונס הלך לעשות בוקס".

אלפונס החל את הקריירה הספורטאית שלו במועדון הספורט מוק, שהיה מועדון מוסלמי טהור. אולם את עיקר ההכשרה רכש בקרבות רחוב. "היו אצלנו קרבות על אלוף הרחוב", מספר חי. באחד מקרבות הרחוב התמודד אלפונס, שהיה בן 13 בלבד, עם אלוף הנוער של אלג'יר שהיה בן 18, הכריעו להפתעת כולם. אחד מאמרגני האיגרוף חזה בקרב, הציע לאלפונס להתאמן במועדונו. "תוך חודש-חודשיים אעשה ממך אלוף", הבטיח לו.

אלא שקרבות הרחוב של אלפונס והתכתשויותיו עם הנוצרים המוסלמים לא מצאו חן בעיני האב, שאיים לגרשו מהבית. אל-

אחיו של אלפונס חלימי, מחוסר עבודה בדימונה, מספר:

אחי

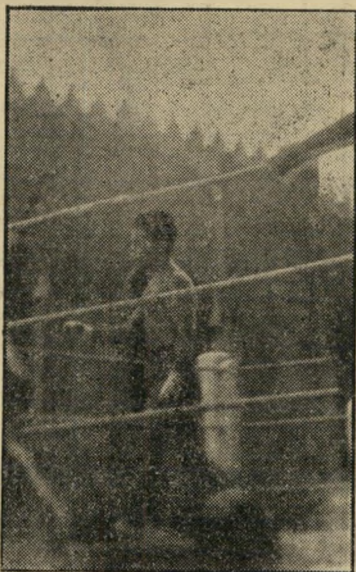
אלוף

העולם

פתי ובעל בית-מלון ובית-קפה בפאריס. משתכר סכומים המגיעים לרבות ל"י עבור הופעה אחת בוירה הבינלאומית. אף-על-פי כן אין אחיו חי, המבוגר ממנו רק בשנתיים, חושב אפילו לבקש ממנו כרטיס הזמנה לתחרות לכשיבוא לישראל, למרות מצבו הכלכלי הרחוק. "אצלנו לא מקובל שאח מבוגר יבקש טובות מאח צעיר", הוא אומר.

קרבות בקרב רחוב

חי, שמוצא תעסוקה זמנית בהפצת כרטיסים בדימונה לתחרות אחיו, והסבור כי מרבית תושבי העיירה ינהרו לתחרות

בצל המסגד

אלפונס חלימי מתאגרף בזירת רחוב בקונסטנטיין שבאלג'יריה, והוא בן 14.

ביפו, עלה ארצה רק לפני כשנה. הוא עבד בעיירה קסנה ליד פאריס, עד שיום אחד יעץ לו אחיו אלפונס: "יותר טוב ש' תיסע לישראל, זאת הארץ שלנו".

"אלפונס הוא הכי צעיר במשפחה", מספר חי בנאוהו, "וכנראה שכל הכוח של המשפחה נכנס בידים שלו". אם אמנם

מ זה מספר שבועות, הפך חשמלאי בניין מחוסר עבודה לגיבורה הבלתי מוכתר של עירת העולים הנגבית, דימונה. חי חלימי (33), אב לארבעה ילדים, המת-

ידיח בשיכון גידח בקצה העיירה, יר שב יום-יום כשהוא לבוש בסרבל עביר. זה בבית-הקפה ש' במרכז, זוכה למבטי הערצה של שכניו, המקשיבים לסיפוריו בצמא.

כי עבוד חודש ימים עומד להגיע לישראל אחיו של חי, אלפונס. הוא יתמודד ביפו בקרב איגרוף מקצועי על תואר אלוף אי-רופה, נגד האלוף האיטלקי פיירו רולו. בעיניהם של עולי צפון-אפריקה, אלפונס הוא מעין גיבור לאומי, המייצג את גאחחם של יהודי אלג'יריה.

האמת היא, שלמרות יהדותו, גאים כמעט כל האלג'יראים בצעיר היהודי מקונסטנטיין, שזכה כבר פעמיים בתואר אלוף העולם במשקל תרנגול, לוחם עתה להשגת תואר זה בשלישית. אלפונס חלימי, שהוא עתה אורח צר-

ספורט

כדורגל

חזרה לתקופת הכבוד

על משחק הכדורגל בו גברה נבחרת תורכיה על נבחרת ישראלי, כותב שייע גלור:

היה נדמה לי שחזרתי ליוגוסלביה, אשר שנים אחרונות. כבוד, כבוד, כבוד. אזר

השגנו תוצאה של כבוד. הפסדנו 0:1. גיירי בית-הלוי המציא את שיטת ה'בונקר' ועמדנו ב'נבחרות הטובות של אירופה, שארבעה מהשחקנים שלה היו נבחרת אירופה. 0:1 זאת היתה באמת תוצאה של כבוד.

ומה היו התורכים אז? אני זוכר איך שהסופר שלהם, בולנט, שכב על המגרש ודפק את הראש שלו באדמה. אחרי שהבינסתי להם שני גולים והתוצאה היתה 0:2. אומנם בסוף הם ניצחו 2:3, אבל אחרי המשחק רץ כל הקהל אלי. חשבתי שהם רוצים להרוג אותי, אבל רק הרימו אותי על הידיים.

חשבתי כבר שגמרנו עם השיטה הזאת של הבונקרים, עד המשחק כאן באיסטנבול. פתאום ראיתי שהמהנדס החדש מאנדי לקח את התוכניות של המהנדס הישן, ובה

איכזבה ההצגה הקבוצתית. אחרי רבע שעה של משחק מרהיב, התפוררה נבחרת הנוער הישראלית ל-11 שחקנים אינובידואליים, שכל אחד מהם עשה במגרש כרצונו. טעור יות טקטיות, כמו במשחק המסירות הקצרות של החלוצים באגף הימני, חזרו ונשנו ב' התמדה, מבלי שימצא איש שיעיר לשחקנים וישנה את שיטת המשחק.

בועת הסבון. האגדה על נבחרת הנוער שהקים המאמן הלאומי גיולה מאנדי, התבקעה לפתע כבועת סבון. הכדורגלנים הצעירים, הצריכים לשמש עתודה לנבחרת הלאומית הישראלית, הוכיחו כי הם צו-עדים כבר עתה במסלול הלא-נכון של איהם הבוגרים.

אם שחקן כמו המגן המוכשר ליאון בן ה-17, יכול היה לגעור בצורה גסה בשופט בנילאומי מבלי שהמאמן ינוזף בו או אפילו יוציאו מהמשחק למרות הצטיינותו; אם צעירים שזה עתה החלו להופיע לפני קהל מפגינים משחק שחצני ואנוכי כאילו היו וירטואוזים מוכרים — הרי חבל על כל עבודה שמסקיע מאנדי בנבחרת כזו.

אנשים שזוכרים את הימים הטובים שלי מ-1950. היתה הצעה שאני אופיע כאן ב' שורת מישחקים עם קבוצה תורכית, כמו שסטלין מתווסף עשה אצלנו. אבל התברר שהתורכים עסקים. לקראת סיום הליגה הם משחקים 3 משחקי ליגה בשבוע ואין להם זמן למשחקי ראה. מה איכפת לי?! הם הפסידו, לא אני.

חבל על הזמן

אילו היה אברהם שפירא נוכח השבוע באיצטדיון רמת-גן, אין ספק שהיה חוזר על משפטו המפורסם: "זה נוער זה?". הופעת הבכורה של נבחרת הנוער הישראלית נגד נבחרת הנוער של אנגליה גרמה אכזבה לרובבות הצופים, שקיפו למצוא ב' נבחרת הנוער נחמה על אכזבות הנבחרת הבוגרת.

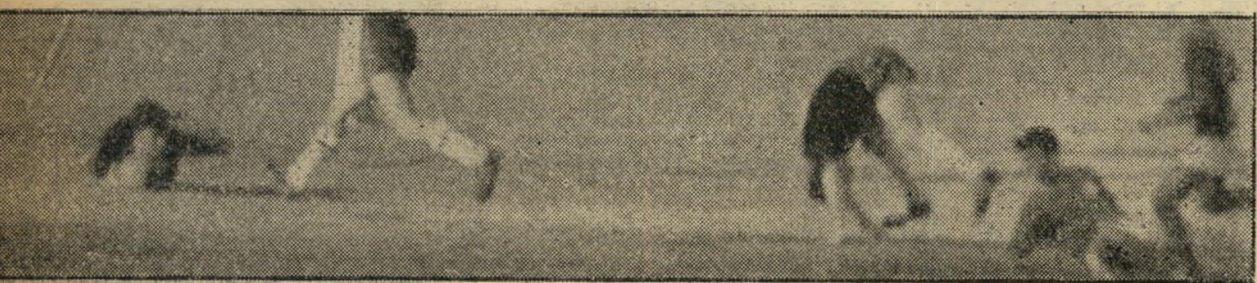
לא הכדורגלנים הישראלים איכזבו וגם לא ההפסד, בשעור 1:3. כבודדים התגלו רבים מהם ככשרונות מבטיחים. רובם אף גילו עדיפות טכנית בשליטה בכדור על הכדורגלנים האנגליים, שרובם מקצוענים.

את אותו בונקר עצמו, רק נגד נבחרת חלשה יותר. כאב לי הלב על החברה. הם עבדו קשה ונתנו את הנשמה על המגרש, רק שבכדורגל צריך גם לתת גולים ולא רק נשמה.

כשישבתי ביצע, או לי, באופן אישי, לא היה נעים. הרגשתי את עצמי כמו ב' איצטדיון רמת-גן. מכל צד צעקו אלי: גלור! גלור! אבל במשחק כזה כמו ששי-חקה הנבחרת, הייתי יותר רוצה שלא יכירו אותי. אני לא יודע מה סיפרו לכם ברדיו או בעתונים, אבל בחיי שכמעט כל המשחק היה חצי-מגרש-להשכיר. החברה שלנו עברו רק בקושי כמה פעמים את האמצע.

עכשיו אני רק שואל את עצמי, בשביל מה היתה כל העבודה הזאת שהכנסנו ב' כדורגל במשך כל כך הרבה שנים, אם עכשיו שוב חוזרים לימים של הפסדים בכבוד?

בזמן הקצר שאני כאן אצל התורכים אני מרגיש כמו מלך שחוזר למדינה שלו אחרי שהיה בגלות. לאן שאני הולך, אני פוגש

מגיני ישראל מאחור, חלוץ אנגלי מתהפך, שני בועט, השוער קולט. זה נוער זה?!